
Minneord

OSS IMELLOM



Professor Bertil Romner gikk bort 12.8. 2013, bare 59 år gammel. Han kom til Tromsø og Universitetssykehuset Nord-Norge i 1990 som nyutdannet spesialist i nevrokirurgi for å være sommervikar. Nevrokirurgisk avdeling var nyopprettet, og det var stor mangel på kvalifiserte spesialister. Bertil trivdes og følte etter kort tid medansvar for å bygge opp behandlingstilbudet i vår region. Sommervikariatet ble derfor starten på et sammenhengende ansettelsesforhold som varte helt til hans bortgang.

Bertil arbeidet i mange år som fast overlegevikar, og hans innsats sikret de faste overlegene både helgefri og sommerferie. Han var genuint interessert i forskning og utdanning, noe som i stor grad preget oss som var unge kirurger i 1990-årene. Han brakte med seg erfaring, vitenskapelig tenkemåte, internasjonalt kontaktnett, humor og pågangsmot, og det gjorde at vi alltid gledet oss til de ukene han skulle vikariere. Samtidig hadde han en rolig, tillitvekkende og omsorgsfull væremåte som gjorde at også pasientene satte stor pris på ham.

Etter kort tid hadde han rekruttert to doktorgradstudenter og etablert forskningsprogrammer rundt behandling av hodeskader og sykdommer i hjernens pulsårer. Senere var han aktiv veileder for ytterligere fire doktorgradskandidater. Ved siden av sin hovedstilling som overlege ved Lunds universitetssjukhus og senere som professor ved Rigshospitalet i København ble han professor i bistilling ved Universitetet i Tromsø i 1999. Til sammen bidro han med over 60 vitenskapelige arbeider utgått fra universitetet.

Bertil engasjerte seg sterkt i etableringen av felles nordiske retningslinjer innen nevrokirurgi. Dette førte til produksjon av lærebøker, undervisning på nordiske utdanningskurs og tallrike forelesninger i inn- og utland. Bredt engasjement, fremragende akademiske evner, varm personlighet og lun humor gjorde at han ble et naturlig samlingspunkt i hele det nordiske fagmiljøet.

Bertil ble alvorlig syk i fjor høst, men tapte aldri optimismen, heller ikke når det gjaldt egen sykdom. Han hadde glede av faget helt til det siste og var engasjert i vitenskapelig arbeid bare dager før han døde. Hans innsats var avgjørende for etablering av nevrokirurgisk behandling og forskning ved Universitetssykehuset Nord-Norge og Universitetet i Tromsø. Vi som fikk gleden av å arbeide sammen med ham, kommer til å savne det smittende gode humøret, optimismen og pågangsmotet. Bertils familie har mistet en kjær far, samboer og bror.

Publisert: 1. oktober 2013. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.13.1058

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 7. juli 2026.